

Король страждань, який став другом робітників

Так само, як і в Сеулі, я вирішив побувати в усіх куточках Токіо. Коли мої друзі ходили в такі місця, як Нікко, щоб побачити красиві краєвиди, я залишався в Токіо та мандрував усіма його районами. Я зрозумів, що місто хоч і мало фантастичний вигляд зовні, насправді ж було наповнене збіднілим людом. Я роздав усі гроші, одержані з дому, цим біднякам.

У ті часи всі в Японії голодували. Серед корейських студентів було багато тих, хто опинився у фінансовій скруті. Щомісяця, отримуючи талони на їжу, я роздавав їх студентам і казав: «Їжте. Їжте все, що забажаєте». Я не турбувався про те, як заробити гроші. Я міг заробити собі на хліб, працюючи різноробочим будь-де. Мені подобалося заробляти гроші та використовувати їх для оплати навчання студентам, у яких не було коштів. Коли я допомагаю іншим і роздаю їжу, це наповнює мене енергією.

Роздавши всі свої гроші, я заробляв, доставляючи вантажі візком, запряженим велосипедом. Я їздив ним у всі райони Токіо. Одного разу в Гіндзі з його сліпучими вогнями я віз своїм візком телефонний стовп, і він перекинувся посеред перехрестя. Усі навкруги розбіглися, рятуючи власне життя. Завдяки цій роботі я досі знаю географію Токіо як свої п'ять пальців.

Я був своїм серед робітників і став їхнім другом. Так само, як і трударі, просякнуті потом, я приходив на місця роботи і тяжко працював, поки піт не заливав мені очі. Ці люди були моїми братами, і я не цурався тих смердючих запахів. Лягаючи спати, ми вкривалися однією ковдрою, яка була настільки загидженою, що чорні воші бігали по ній табунами. Не

вагаючись, я подавав їм руку, не звертаючи уваги на те, що їхні руки були вкриті брудом. Піт, який стікав з них, мав якесь особливе сердечне тепло. Саме воно мене дуже приваблювало.

Переважно я працював робітником на сталеливарному заводі та верфі Кавасакі. Там стояли баржі для перевезення вугілля. Ми формували бригади по три робітники і працювали до першої години ночі, щоб завантажити в баржу 120 тонн вугілля. Ми, корейці, могли зробити за одну ніч те, на що японцям знадобилося б три дні.

На деяких роботах були люди, які наживалися на крові та поті робітників. Часто це були бригадири, котрі безпосередньо керували робітниками. Ті крутії привласнювали 30 відсотків грошей, зароблених їхніми підлеглими. Робітники були безсилі що-небудь зробити з цим. Бригадири використовували слабких, але приятелювали із сильними. Я так розлютився на одного бригадира, що нарешті пішов до нього з двома друзями і став вимагати, щоб той виплатив робітникам їхню зарплату повністю. «Якщо ти береш когось працювати, то плати йому те, що йому належить», — сказав я. Він усе одно відмовився, тож ми прийшли до нього і на другий, і навіть на третій день. Ми були сповнені рішучості продовжувати тиснути, доки він не поступиться. Нарешті я вдарив бригадира ногою так, що він упав. Зазвичай я тиха і спокійна людина, та, коли я впадаю у гнів, проявляється впертий характер моєї молодості.

На сталеливарному заводі Кавасакі були цистерни для зберігання сірчаної кислоти. Для того щоб їх почистити, робітники спускалися всередину і вимивали залишки. Випари сірчаної кислоти були такими токсичними, що людина не могла залишатися всередині понад п'ятнадцять хвилин. Навіть у таких нестерпних умовах праці робітники ризикували життям заради їжі. Настільки дорогоцінною вона була.

Я завжди був голодний, однак не їв просто зарадити себе. Я вважав, що має бути чітка причина, чому я їм. Тому щоразу перед тим, як їсти, я питав себе чому я зголоднів: «Чи справді я важко працював? Я робив цю

роботу заради себе чи задля громадської мети?» Я звертався до миски рису: «Я з'їм тебе, щоб виконати завдання ще славетніше та ближче до загального блага, ніж те, що я робив учора». І рис зі схваленням усміхався мені у відповідь. Тоді час, проведений за трапезою, був містичним і радісним. Коли я відчував, що не можу таке сказати, пропускав їду, хоч яким голодним я був. Тому було дуже мало днів, коли я їв бодай двічі.

Я обмежував себе дворазовим харчуванням не через те, що не мав апетиту. Насправді, варто було мені почати їсти, я міг би продовжувати без упину. Якось я проковтнув одинадцять великих мисок удону за раз. Іншого разу я з'їв сім мисок страви з курки та смаженого яйця з рисом. Попри такий апетит, я дотримувався мого звичаю не обідати й обмежував себе дворазовим харчуванням до тридцяти років.

Голод — це туга. Я дуже добре знав, що таке голодна туга, але вважав, найменше, що я можу зробити заради світу — це пожертвувати одним прийомом їжі на день. Я також ніколи не носив нового одягу. У лютий холод я не опалював свою кімнату. Коли було особливо зимно, я закутувався в газети; було тепло, як у ковдрі із шовку. Я надто добре знаю цінність газетного аркуша.

Іноді я деякий час мешкав у районі Сінагави, де жили бідні люди. Я спав з ними, вкриваючись ганчір'ям. У теплі сонячні дні я вичісував воші з їхнього волосся і їв з ними рис. На вулицях Сінагави було багато повій. Я слухав їхні розповіді і ставав їхнім найкращим другом, не випивши жодної краплі спиртного. Дехто стверджує, що треба бути напідпитку, аби вилити свою душу, та це лише виправдання. Коли ці жінки відчували моє щире співчуття, розуміючи, що я це роблю без краплі алкоголю, вони відкривали мені свої душі й розповідали про свої біди.

Коли я навчався в Японії, то виконував найрізноманітнішу роботу. Я прибирав офісні будівлі, писав листи для неписьменних людей, працював на різних об'єктах і був бригадиром і віщуном. Коли мені терміново потрібні були гроші, я писав каліграфію і продавав її. Проте я

ніколи не пас задніх у навчанні. Я вважав, що це все є частиною мого тренувального процесу. Я виконував усілякі роботи й зустрічався з різними людьми. У процесі я дізнавався багато нового про них. Завдяки цьому досвіду, поглянувши на будь-кого, я вже знаю, чим він заробляє на життя і чи є гарною людиною. Я не маю потреби щось довго аналізувати, оскільки моє тіло відразу дає підказку.

І дотепер я вважаю, для того, щоб стати гарною людиною, слід до тридцяти років подолати багато труднощів. Люди мають опуститися в горнило відчаю на дні людського існування й випробувати, що це таке. Людина має відкрити нові можливості саме в пеклі. Коли ми вибираємося з глибин відчаю, в нас з'являється нова рішучість, і ми можемо відродитися людьми, здатними творити нове майбутнє. Ми не повинні дивитися тільки в один бік. Треба бачити не тільки тих, хто має вищу посаду, але й тих, хто перебуває на дні. Ми мусимо вміти дивитися на схід, захід, південь і північ. Чи стане наше життя успішним, залежить від того, наскільки правильний наш світогляд. А для того, щоб мати правильний світогляд, треба мати багато різноманітного досвіду. Навіть у найскладніших ситуаціях ми повинні зберігати самовладання, проявляти теплоту до інших, бути впевненими у своїх силах і добре пристосовуватися до будь-яких обставин.

Шляхетна людина, навіть зайнявши високе положення, має бути здатна жити простим життям. Досягши високого положення, люди бояться його втратити, тому намагаються всіма силами втриматися на вершині. Утім, стояча вода швидко загниває. Людина, яка має високе положення, повинна бути здатною опуститися вниз і через деякий час піднятися ще вище. Саме така людина стане видатною особистістю, справді гарним лідером, яким захоплюватимуться багато людей. Усі ці випробування людина має пройти до того, як їй виповниться тридцять років.

Саме тому в наш час я раджу молоді спробувати себе в найрізноманітніших видах діяльності. Їм потрібно прямо чи опосередковано пережити все на світі, ніби поглинаючи енциклопедію. Лише тоді вони можуть сформувати свою власну ідентичність.

Самоідентичність людини — це її чітка суб'єктна природа. Коли людина впевнено каже: «Я можу об'їхати всю країну, не зустрівши того, хто здатний мене перемогти», — вона готова взятися за будь-яке завдання і з упевненістю успішно його виконає. Проживши життя таким чином, людина досягне успіху. Успіх їй просто забезпечений. Це висновок, якого я дійшов, жебракуючи в Токіо.

Я ділився їжею і спав із простими робітниками в Токіо, я голодував разом із жебраками, я пізнавав усі труднощі життя і здобув докторський ступінь з філософії страждань. Саме завдяки цьому я зміг зрозуміти Божу волю і те, що Він робить заради спасіння людства. Важливо до тридцяти років стати королем страждань. Здобути славу Царства Небесного можна, ставши королем страждань і отримавши ступінь доктора цієї філософії.

Нікко — популярне серед туристів місто в Японії, де міститься мавзолей правителя Токуґави Ієясу.

Гіндза — один з районів Токіо, осередок комерції та розваг.

Удон — різновид супу з локшиною в японській кухні.

Revision #2

Created 25 February 2024 08:21:24 by andres

Updated 25 February 2024 08:24:04 by andres